

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 46/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 23.12.2019r. (II K 30/19)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik postępowania w postaci art.7 kpk w zw. z art.410 kpk i art.424 kpk w zakresie w jakim sąd nieprawidłowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności :</p> <p>a) uznał za wiarygodne zeznania świadka R. G. i w oparciu o zeznania świadka dokonał ustaleń faktycznych, mimo iż z okoliczności sprawy wynika, że świadek ten na wiarę nie zasługuje, albowiem dążył do oddalenia wszelkich podejrzeń wobec jego osoby jako faktycznego sprawcy, ciągle</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zmieniając
zeznania,

b) uznał
za wiarygodne
zeznania
pokrzywdzonego,
mimo iż w
chwili zdarzenia
pokrzywdzony
był w stanie
upojenia
alkoholowego,
znoszącego
świadomość o
czym świadczy
zachowanie,
oraz przyznany
fakt, iż o
przebiegu
zdarzenia
dowiedział się od
świadka G.,

c) w zakresie
w jakim sąd
odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego,
mimo iż
oskarżony
pomimo
przyznania się
do czynu,
konsekwentnie
opisywał
przebieg
zdarzenia
wskazując, iż to
świadek G. zadał
cios
pokrzywdzonemu,
który
spowodował
upadek i
powstanie
obrażeń po
jednej stronie
ciała. Co więcej
zeznania te w

części
potwierdził
świadek G. na
rozprawie przed
Sądem
Rejonowym w
K.(...) przy czy
świadek
ponownie zataił
co się stało z
pokrzywdzonym
po tym jak
został uderzony
łokciem,
twierdząc iż tego
nie pamięta,
następnie na
kolejnej
rozprawie przed
Sądem
Okręgowym
oświadczył, że
pokrzywdzony
nie upadł,

2. obraza
przepisów
postępowania,
mający wpływ na
treść orzeczenia
poprzez błędne
ustalenie
faktów :

a) w zakresie w
jakim sąd ustalił,
iż oskarżony
uderzył
pokrzywdzonego
powodując jego
upadek, mimo
iż biegły medyk
sądowy nie
wykluczył, iż
przyczyną
obrażeń mógł
być upadek w
wyniku
uderzenia

zadanego przez
świadka G.,

b) w zakresie w
jakim sąd ustalił,
iż po upadku
pokrzywdzonego
oskarżony dalej
bił i kopał
pokrzywdzonego
po całym ciele,
mimo iż opinii
biegłego wynika,
iż pokrzywdzony
miał obrażenia
ciała w zasadzie
tylko po jednej
stronie ciała, co
koresponduje
z wyjaśnieniami
oskarżonego, iż
po ciosie
zadany przez
G.

pokrzywdzony
upadł na ławkę
a następnie na
bruk,

c) w zakresie w
jakim sąd uznał,
że oskarżony
działał
w zamiarze
ewentualnym,
mimo że
oskarżony nie
spowodował
żadnych obrażeń
u
pokrzywdzonego,

3. rażąco
wygórowana
kara w stosunku
do stopnia
winny
oskarżonego
oraz

	okoliczności zdarzenia.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad 1-2 : Odnosząc się do zawartych w pkt 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów naruszeń proceduralnych (w pkt 2 skarżący nie wskazał żadnego przepisu i jedynie można domyślać się, że miał na myśli te wymienione uprzednio w pkt 1, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych # vide: art.438 pkt 3 przywołany w pkt 2) to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła			

mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby wykazania ewentualnego ale realnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które

sprawdają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo).

Przepisy procedury statuuja też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego.

Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w W. w cyt. wyroku z dnia (...) (

(...)) przepis
art.410 kpk
wskazany przez
apelującego w
pkt 1 nie
nakłada na sąd
obowiązku
przywołania w
uzasadnieniu
wyroku
wszystkich
dowodów bez
wyjątku, gdyż
oceny wymagają
tylko te, które
według sądu
miały znaczenie
dla wydanego
orzeczenia.
Omówienie
wybranych
dowodów jest
dopuszczalne, o
ile mają one
znaczenie dla
wyrokowania.
Nie stanowi
naruszenia
przepisu art.410
kpk dokonanie
oceny dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Naruszenie
treści przepisu
art.410 kpk
następuje
poprzez oparcie
wyroku na
okolicznościach
nieujawnionych
w toku rozprawy
głównej, bądź też
przez pominięcie
przy
wyrokowaniu
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej

okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w niniejszej sprawie. Nie stanowi zaś naruszenia przepisu art.410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w K.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego.

Podkreślić przy tym należy, że zaproponowana przez obrońcę ocena materiału dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w

prawidłowo
zebrany
materiale
dowodowym,
który jak już
wspomniano
został należycie
rozważony.
Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
dokonanych
przez sąd I
instancji, jak i
zarzut
naruszenia
przepisu art.7
kpk i art.424
kpk należało
rozpoznać
wspólnie,
albowiem są
one ze sobą
ściśle związane
funkcjonalnie.
Zarzut ten może
być tylko
wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione

zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu
o wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą
w treści przepisu
art.7 kpk
wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi

wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak
i niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r, I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58;
z 5.09.1974r.,
II KR 114/74,
publ. OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich

przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy

(art.2 § 2
kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),
- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy
i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względnienie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
sąd I instancji z
uwzględnieniem
zasad
sformułowanych

w przepisie art.7
kpk. Nie można
więc zgodzić się
ze stanowiskiem
skarżącego co do
oceny wyjaśnień
oskarżonego K.
M. i zeznań
przesłuchanych
świadków, ze
szczególnym
uwzględnieniem
A. W. i
R. G.. Uwaga
ta odnosi się
także do opinii
biegłego medyka
sądowego R.
U.. Wywody te
są nie tylko
przekonywująco
przez sąd I
instancji
uzasadnione ale
i wyczerpujące,
tak więc nie
ma powodu
by je powielać
ponownie w
tym miejscu.
Należy jedynie
podkreślić, że
uwadze
skarżącego uszło
i to, że
twierdzenia ww.
osób Sąd
Okręgowy
weryfikował ze
szczególną
ostrożnością,
natomiast
sugestie
apelującego, że
ocena ta nosi
znamiona
dowolnej, jest
całkowicie
bezpodstawna.
Skarżący

koncentrował swoją uwagę na ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznaniach osób obciążających go swoimi zeznaniami, wywodząc w konkluzji, iż te ostatnie nie zasługują na wiarygodność. Starał się przy tym w nieprzekonywujący i tendencyjny sposób przerzucić ciężar odpowiedzialności na świadka R. G. by w ten sposób uchronić oskarżonego. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skutecznym, albowiem dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o winie lub niewinności oskarżonego, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo

procesowe.
Dowodem są
więc także
twierdzenia dla
oskarżonego
niekorzystne
pod warunkiem,
że sąd dokona
wszechstronnej
analizy i w
uwzględnieniu
innych
dowodów, zaś
swoje
stanowisko
rzeczowo i
logicznie
uzasadni. W
sprawie tej
wymóg ten został
spełniony a
pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów
pozostaje pod
ochroną art.7
kpk (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia
17.11.2004r., V
KK 158/04,
publ. OSNKW
2004/11-12/107).
W tym miejscu
wypada więc
powtórzyć za
Sądem
Apelacyjnym w
Katowicach
(vide:
uzasadnienie
wyroku z dnia
30.12.2004r., II
AKa 435/04), że
jest oczywistym,
iż w razie

sprzeczności w zeznaniach (analogicznie wyjaśnieniach) osób występujących w procesie karnym wartość dowodowa zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego. Wbrew twierdzeniom apelującego na winę K. M. wskazują nie tylko zeznania A. W. i R. G. wyliczone przez Sąd Okręgowy ale i po części twierdzenia samego oskarżonego w zakresie uznanym przez sąd meriti za wiarygodne. Twierdzenia skarżącego – że zeznania pokrzywdzonego i R. G. są nieszczerze a nadto powodowane chęcią

zapewniania alibi temu ostatniemu kosztem oskarżonego – są jedynie instrumentalnym nadużyciem, a zatem pozbawione są racji bytu. Sąd I instancji poddał szczegółowej analizie i interpretacji wypowiedzi tych osób z różnych faz postępowania a następnie skonfrontował je z pozostałym materiałem dowodowym. Trafnie przy tym miał na uwadze, że mimo dostrzeżonych ułomności (wynikających głównie z dynamiki zdarzenia i wpływu alkoholu na procesy spostrzegania - dot. pokrzywdzonego, czy też z obaw przed zarzutami współludziału w czynie oskarżonego – dot. R. G.) stanowią podstawę do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej

sprawie.
Stanowisko to zostało przekonywująco uzasadnione. Prawdłowo sąd meriti podniósł, że pokrzywdzony od początku podnosił, że został pobity przez mężczyznę znanego mu jedynie z widzenia, którym okazał się następnie oskarżony (założenie skarżącego, że pokrzywdzony musiał znać osobiście oskarżonego jest li tylko spekulacją nie popartą dowodami). Stanowisko takie zajmował nie tylko od momentu złożenia oficjalnego zawiadomienia o przestępstwie w dniu 1.08.2020r. (vide: k.4), ale już wcześniej, tj. bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu, gdy szukał pomocy (vide: k.1, 2, 92). W tym czasie nie miał kontaktu z R. G., nie mógł zatem zostać przez ww.

zastraszony, czy też uzgodnić wersji dla niego korzystnej.

Odwoływanie się do zeznań A. C. dot.

późniejszych

zdarzeń i

budowania na

tym tle

spiskowych

teorii nie

wytrzymuje więc

krytyki.

Analogicznie

chybiona jest

także ocena

opinii biegłego

medyka

sądowego

forsowana przez

autora apelacji.

Błędem jest

bowiem

interpretacja tej

ekspertyzy –

zwłaszcza co do

mechanizmu w

jakim powstały

przedmiotowe

obrażenia

pokrzywdzonego

– w oderwaniu

od innych

dowodów.

Dopiero

kompleksowa

ocena, z

uwzględnieniem

osobowych

źródeł

dowodowych

pozwoliła

dokonać

należytej

rekonstrukcji

stanu

faktycznego i

oceny

zachowania
oskarżonego.
Skarżący
formułując
swoje zarzuty
w tym zakresie
(pkt 2a i
b) pominął
nadto istotną
część twierdzeń
biegłego
odnośnie
umiejscowienia
obrażeń jakie
odnotowano i
na jakie skarżył
się dodatkowo
pokrzywdzony
(vide: k.179).
Tego rodzaju
wybiórczość
podważa
zasadność
zarzutu.

Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej i
wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów i
jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłoby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy

zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk, Sąd
Okręgowy
w K. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i
wszechstronnej
analizy
materiału
dowodowego
oraz wskazując
precyzyjnie jakie
fakty uznał za
udowodnione i
na jakich w tej
mierze oparł się
dowodach. Sąd
ten odpowiednio
wskazał w jakich
częściach uznał
w/w dowody za
wiarygodne, a w
jakich za nie
zasługujące na
wiarę (lub są
nieistotne), przy
czym stanowisko
swoje logicznie
i
przekonywująco
uzasadnił.
Dowody te
pozwoliły
przypisać
oskarżonemu
winę i
sprawstwo

w zakresie czynu z art.156 § 1 pkt 2 kk. Uwagi te odnoszą się także do kwestii zamiaru z jakim ww. działał tempore criminis. Do ustaleń i argumentacji sądu meriti (s.2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) skarżący nie odniósł się w sposób przekonywujący. Poprzestał jedynie na gołosłownej polemice z poglądem Sądu Okręgowego, nie odnosząc się przy tym do jakichkolwiek dowodów, które pozwoliłyby racjonalnie podważyć jego tok rozumowania : „...również ustalenia dotyczące zamiaru w jakim działał oskarżony w świetle podniesionych zarzutów nie powinny się ostać...” (s.6 apelacji). W tej sytuacji sąd odwoławczy nie ma możliwości odniesienia się

do argumentacji,
która fizycznie
nie została
sformułowana.

Ad 3 :

Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary całkowicie
chybiony.

Oskarżonemu
groziła kara od
3 do 15
lat pozbawienia
wolności. Sąd
Okręgowy
zastosował
jednak wobec
ww. instytucję
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
i na podstawie
art.60 § 2 kk
w zw. z art.60
§ 6 pkt 2 kk
wymierzył mu
karę jedynie 1
roku

pozbawienia
wolności, a więc
w minimalnym,
dopuszczalnym
przez Kodeks
karny wymiarze.
Nie ma więc
możliwości -
nawet
teoretycznych -
dalszego jej
złagodzenia.

Dodatkowo jej
wykonanie
warunkowo
zawiesił na okres
3 lat próby.
Mając na
uwadze
okoliczności
sprawy i te dot.

<p>bezpośrednio samego oskarżonego i stopnia jego winy nie sposób przyjąć, że wymierzona mu tej sposób kara może mieć walor rażącej niewspółmierności, rozumianej przy tym jako nadmierna surowość.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p> <p>ewentualnie o :</p> <p>2. uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności podniesionych w apelacji zarzutów nie było możliwości</p>		

	uwzględnienia ww. wniosków.	
OKOLICZNOŚCI	4. PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	1.	
	Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ZSTRZYGNIECIE	5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
	0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
	0.1pkt 1-5 zaskarżonego wyroku	
	Związłe o powodach utrzymania w mocy	
	Bezzasadność podniesionych zarzutów i brak	

okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowałą utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	Przepisy art.636 § 1 kpk w zw. z art.627 kpk i art.1, art.2 ust.1 pkt 3, art.8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
M. Ś. U. D.P. G.		